

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 365/2020

21.05.2020. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и др, због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Слободана Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 264/19 од 26.09.2019. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 234/19 од 02.12.2019. године, у седници већа одржаној 21.05.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 264/19 од 26.09.2019. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 234/19 од 02.12.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде захтев **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 264/19 од 26.09.2019. године, окривљени АА, ББ и ВВ, оглашени су кривим јер су као саизвршиоци извршили кривично дело учествовање у тучи из члана 123. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени на казне затвора, окривљени АА у трајању од четири месеца и окривљени ББ и ВВ у трајању од по три месеца, те су обавезани да суду накнаде трошкове кривичног поступка и паушала, Основном јавном тужиоцу у Прокупљу, трошкове кривичног поступка а оштећеном ГГ трошкове настале у кривичном поступку, док је оштећени ГГ упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 234/19 од 02.12.2019. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљених АА, ББ и ВВ и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу К 264/19 од 26.09.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљених, адвокат Слободан Стојановић, поднео је захтев за заштиту законитости на основу члана 482. став 1. и члана 483. став 1. и 3. ЗКП, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4)

ЗКП; члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП уз предлог Врховном касационом суду да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљених се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, уз образложење да је у поступку пред Основним судом у Прокупљу, након што је бранилац окривљених на главном претресу одржаном дана 26.09.2019. године затражио изузеће поступајућег судије - Иване Никетић изражавајући сумњу у њену непристрасност, иста судија повредила одредбе члана 40. и члана 41. ЗКП јер није одмах обуставила рад по предмету већ је прекинула главни претрес и одложила га за исти дан у 13 часова, те је уместо председника суда, судија Ивана Никетић донела решење којим је одбачен захтев за њено изузеће, а затим је главни претрес истога дана наставила и завршила.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи у захтеву бранилаца окривљених, адвоката Слободана Стојановића неосновани те да није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се указује, јер у поступку који је претходио доношењу првостепене пресуде није поступано противно одредби члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП које прописују када судија или судија поротник мора бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, односно није поступљено противно наведеним одредбама које су императивног карактера, и чијом повредом је једино могуће учинити битну повреду поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Поред тога, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП уз образложење да је оптужба прекорачена јер оптужним предлогом од 29.03.2016. године измењеним 12.08.2019. године није прецизирано време извршења дела (доба дана, тј. тачан час извршења кривичног дела), већ се окривљени терете да су дело извршили дана 16.03.2014. године, а суд их је изреком пресуде осудио што су „дана 16.03.2014. године у ..., око 18 часова“ извршили кривично дело.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву браниоца окривљених оцењује као неосноване, с`обзиром на то да је суд у складу са чињеничним стањем утврђеним у законито спроведеном поступку на главном претресу прецизирао време извршења кривичног дела речима „око 18.00 часова“ за шта има законска овлашћења, јер је време извршења дела и у оптужном акту одређено на дан 16.03.2014. године као у изреци пресуде док је у преосталом делу изрека првостепене пресуде идентична са диспозитивом оптужног акта јавног тужиоца. Дакле, побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а супротни наводи у захтеву браниоца окривљених су оцењени као неосновани.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП, али како наведена повреда не представља законски разлог у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, то је захтев у наведеном делу оцењен као недозвољен.

У предметном захтеву браниоца окривљених, адвоката Слободана Стојановића се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца. Међутим, бранилац окривљених осим формалног позивања на напред наведену законску одредбу, исту не опредељује, односно не конкретизује у чему се састоји повреда ове одредбе, супротно одредби члана 484. ЗКП.

Како је Врховни касациони суд, приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца, везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, те делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП, то значи да суд одлучујући по захтеву за заштиту законитости, уколико разлози и повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој се повреди закона ради, из ког разлога поднети захтев, у напред наведеном делу, нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић